

Πως γεννιούνται, ζουν και πεθαίνουν οι θεοί και οι θεές (Εμμανουήλ Γιαροσλάβσκι)

Πρωταρχικός σκοπός της εργασίας αυτής είναι να δείξω τη λαϊκή προέλευση όλων των θρησκευτικών αντιλήψεων και παραστάσεων, μιας κι όλοι οι θεοί είναι αποκύημα της φαντασίας των ανθρώπων. Θέλησα ν' αποδείξω συγκριτικά, ότι μέσα σε ταυτόσημες συνθήκες ζωής, εμφανίστηκαν στους διάφορους λαούς παρόμοιες θρησκευτικές αντιλήψεις, δοξασίες και λατρείες. ότι οι λαοί, όταν έρχονται σ' επαφή, παίρνουν ο ένας απ' τον άλλον τις θρησκευτικές δοξασίες και ότι, συχνά, κάθε νέα θρησκεία είναι σε μεγάλο βαθμό, μια παραλλαγή των θρησκειών που υπήρχαν ως τότε.

Έτσι, ο Χριστιανισμός υιοθέτησε, σε πολύ μεγάλο βαθμό, τις δοξασίες και τη λατρεία των λεγόμενων ειδωλολατρικών θρησκειών της Ανατολής. Και αν το ύφος αυτού του βιβλίου, που παρουσιάζει κάτω από το αληθινό τους φως ορισμένα πράγματα στα οποία εκατομμύρια άνθρωποι πίστεψαν με δέος και εξακολουθούν και σήμερα να πιστεύουν ακόμη, θα δυσαρεστήσει κάπως τους πιστούς, αυτοί πρέπει να σκεφτούν ότι εμείς δεν έχουμε, και ούτε μπορούμε να έχουμε, κανέναν σεβασμό απέναντι σε κείνο που, επί χιλιάδες χρόνια, χρησίμευσε στους εκμεταλλευτές σαν ένα μέσο εξαπάτησης των λαϊκών μαζών, παρεμπόδισης της ανάπτυξής τους και υποδούλωσης.

Τούτο το βιβλίο παρουσιάζει συνοπτικά μόνον τα πιο σημαντικά στοιχεία που σχετίζονται με την ιστορία των θρησκειών. Προσπαθεί να ξεσκεπάσει τον μυστικιστικό χαρακτήρα των θρησκευτικών λατρειών, ν' αποκαλύψει τις ρίζες αυτών των λατρειών και να παρουσιάσει τη θρησκεία σ' όλη της τη γύμνια (δηλαδή, ακριβώς όπως ήταν και είναι και χωρίς καμιά προκατάληψη).

Ένα βιβλίο, έστω και σύντομο, που να περιγράφει συγκριτικά τις λατρείες διαφόρων είναι τόσο περισσότερο αναγκαίο, όσο οι ρασοφόροι παπάδες κι εκείνοι με τον μανδύα των σοφών αρνιούνται στους απλούς θνητούς το δικαίωμα ακόμα και ν' αναφέρονται στις διηγήσεις για τους θεούς και τις θεές.

Στον οδηγό που σύνταξε ο μητροπολίτης Μακάριος για τους παπάδες (Δογματική θεολογία 1816-1882), όπου τους δείχνει με ποιο τρόπο ν' αποβλακώνουν τους

ανθρώπους, δηλώνει πολύ κατηγορηματικά: «*Να μην ξεχνάμε ότι στο πρόβλημα της αυθεντικότητας ή της μη αυθεντικότητας μιας περικοπής της Βίβλου, ανώτατος κριτής δεν μπορεί να είναι άλλος από την αγία Εκκλησία, που είναι για πάντα εξουσιοδοτημένη από τον ίδιο τον Λυτρωτή να διαφυλάττει τον λόγο του Θεού, γιατί το Άγιο Πνεύμα τη φυλάει από κάθε πλάνη στην πίστη*». (Ο Πάπας Πίος ο XII, ανησυχώντας για τις επιτυχίες της επιστημονικής κριτικής της Βίβλου, δήλωσε σε μια εγκύκλιο του, στα 1950, ότι η «θεία πρόνοια» έδωσε μόνον στον Πάπα της Ρώμης το δικαίωμα να ερμηνεύει τη Βίβλο)

Να που μπορεί να φτάσει η αλαζονεία ορισμένων ανθρώπων. Οι κύριοι αυτοί, αιώνες ολόκληρους λογομαχούσαν, διαπληκτίζονταν και τσακώνονταν για τις διάφορες ερμηνείες της «Αγίας Γραφής», για να καθορίσουν αν πρέπει να κάνεις τον σταυρό σου με τα δυο ή με τα τρία δάχτυλα, ή γι' άλλα ζητήματα, το ίδιο «σημαντικά» και πολύπλοκα, οι κύριοι αυτοί που αλληλοσκοτώνονταν για να βρούνε αν πρέπει να γράφουν Ισούς ή Ιησούς, απαγορεύουν στους ανθρώπους, ακόμα και ν' αναφέρουν τις αντιφάσεις που υπάρχουν μέσα στη Βίβλο, υποστηρίζοντας ότι τάχα κάποιος σωτήρας εξουσιοδότησε αποκλειστικά αυτούς, τους παπάδες, να είναι οι μοναδικοί κριτές στα ζητήματα της θρησκείας.

Οι εκμεταλλεύτριες τάξεις έχουν ανάγκη απ' αυτό το θρησκευτικό μυστήριο που ο απλός θνητός δεν πρέπει καν να το θίγει, το ίδιο όπως στη βιβλική αφήγηση ο απόγονοι του «Αδάμ» δεν είχαν την άδεια να φάνε τα απαγορευμένα μήλα από το δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού, που μεγάλωνε στον Παράδεισο των Θεών των Εβραίων «ελοχιμητών».

Η προλεταριακή επανάσταση αποκάλυψε στους εργαζόμενους το «μυστήριο», τους έδειξε τι ακριβώς κρύβεται κάτω απ' αυτό.

Φρονώντας ότι, αυτήν τη στιγμή, ένα υλικό αντιθρησκευτικής προπαγάνδας προσιτό στις πλατιές μάζες είναι εξαιρετικά αναγκαίο, συγκέντρωσα σε τούτο το βιβλίο στοιχεία για τις θρησκευτικές δοξασίες των χριστιανών, μωαμεθανών, Εβραίων, και άλλων λαών.

Εμμανουήλ Γιαροσλάβσκι